

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
c/o. Fritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого людю — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене “Українських Робітничих Вістей”.
Передплата на рік \$4.00

Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщені в газеті рукописи не звертають ся, хіба що дописувачеві вва-
жливо зазначити, що бажав звороту своєї рукописи на складі П. непоміщені
та залучать поштову марку на П. пересилку.

ГЕНУЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ НА МЕРТВІЙ ТОЧЦІ.

Генуїська конференція не дала ще ніяких позитивних ре-
зультатів, за винятком договору між Радянською Федерацією і
Німеччиною, який азістав заключений поза плевчи самої кон-
ференції. Всі спроби аліантських делегатів і їх експертів здо-
винути в свою курацько-дипломатичну сітку плянів делегатів
Радянської Федерації, щоби при допомозі цих плянів зробити
радянській республіці своєю колонією, розбили ся о стійкість
радянської делегації. Натомість між самими аліантними поча-
ли ся спори, які час від часу прибирають острій характер. Не-
згода між англійськими делегатами з одної сторони і французь-
ськими та бельгійськими з другої — з кожним днем зростає.
Між Лойд Джорджом і Пуанкаре відбувається ся дипломатич-
ний поєдинок, без огляду на те, що Пуанкаре не є присутній в
Генуї. Барту, голова французької делегації, є манекіном, що
скає на шнурку, за який потягає Пуанкаре в Парижі.

Особливо відносини між Лойд Джорджом і Пуанкаре на-
пружились після воєнничої промови Пуанкаре в Бар-Ле-Дук,
в якій він заявив, що если Німеччина не заплатить на час на-
ложено на неї версальським договором контрибуцію, то Франція
сепаратно від аліантів підійме проти Німеччини агресивні
кроки. У відповідь на сю заяву Пуанкаре Лойд Джордж
заявив, що если Франція своєю націоналістично-мілітарною
політикою спровокує нову європейську війну, то її самій
прийдеть ся їсти ту кашу, яку вона заварить.

Лойда Джорджа не болить серце за Німеччиною, але за-
хопивши в свої руки індустріальні округи Німеччини, французь-
ський капітал тим самим хоче утвердити свою гегемонію на єв-
ропейським континенті, яка в першу чергу загрожувє інтересам
англійського капіталу. Звідси і зрозуміле становище Лойд
Джорджа супроти агресивної політики Пуанкаре. Після заяви
Лойд Джорджа Пуанкаре стараєть ся зм'якшити зміст своєї про-
мови в Бар-Ле-Дук. Взагалі французькі дипломати денерву-
ють ся: одного дня вони грозять відкликанем своїх делегатів з
Генуї, другого — розказують їм не засідати поруч з Чічеріном
в комісії, третого — годять ся в дечім з Лойд Джорджом і т. д.
Одним словом крутять на всі боки, щоби не допустити на кон-
ференції інших країв до згоди з Німеччиною і Росією.

Що до Німеччини, як каже Карл Радек, то Пуанкаре став
її ногою на голову і грозить мечем. Грозити то він грозить,
але вдарити не осміляєть ся.

У відношенні до Радянської Федерації політика французь-
ського капіталу більше складна. Ного французького капіталу за
коротка, щоби стати ногою на голову Радянської Федерації,
бо Червона Армія може легко її відрубати. Тому прийшло ся
французьким біржевникам спільно з французьким генеральним
штабом виробити досить широкий плян обведення Радянської
Федерації залізним обручем спільного союзу різних малих
держав, оточуючих Радянську Федерацію від Балтійського
аж до Чорного моря. Так по милості і за гроші французьких
капіталістів створено т. з. малу антанту в складі Польщі, Чехо-
словаччини і Румунії. Далше створено союз балтійських
держав: Польщі, Латвії і Естонії з центром у Варшаві. Крім
того Польща заключила окремі союз з Фінляндією. Всі ці
союзні комбінації зіплені для того, щоби поставити Радянсь-
ку Федерацію економічно і політично в повну залежність
від французької біржі і генерального штабу.

Створила сю протирадянську комбінацію Франція не сама,
а в порозумінні з своїми союзниками, тобто створила її велика
антанта, але французькі імперіялісти є головними застріль-
щиками.

Розбираючи сю хитру політику антанти супроти радянсь-
ких республік Радек каже:

“Союзники хоч зговорюють ся, хоч творять спільний
фронт, то всестакі кождий з них підозріває другого, що той хо-
че перепустити через той фронт для себе ося за золотим міш-
ком”.

Сі подозріння союзників один до другого і є головною при-
чиною спорів на генуїській конференції. Делегати Радянсь-
кої Федерації, які після вислову Леніна приїхали на генуїську
конференцію не як комуністи, а як купці, старають ся з
тих непорозумінь союзників якнайбільше вигортувати для ра-
дянських республік. Заключенем договору з Німеччиною в
Генуї делегати Радянської Федерації вдарили союзників в са-
ме тім. За се союзники заборонили німечьким делегатам бра-
ти участь в комісії, яка розбирає справи Радянської Федерації,
на що німечький міністер заграничних справ відповів, що Ні-
меччина на сім нічого не тратить, бо її голосу і так аліанти ні-
коли не слухались.

Відносно Радянської Федерації аліантські експерти мали
виготувати якийсь ультиматум, який пізніше змінили на усль-
в, на які радянська делегація мала відповіді протягом 48 го-
дин. Однак ті усльві ося вже поперх тиждень ніяк не можуть
побачити світ.

Лявлюючи між тими дипломатичними нетрами аліантів,
радянська делегація виразно і недвозначно дала союзникам до
зрозуміння, що погоджуючись на признане частини царських
довгів і забезпечуючи на певних усльвівах заграничним капіталі-
стам концесії, Радянська Федерація ніколи і під ніяким згля-
дом не уступить нікому своїх трох найголовніших завоювань:
землі, фабрик і власті.

Ленін в своїй промові на всеросійськмі зїзді металістів, сих
лордів Радянської Федерації, як їх називає К. Радек, сказав:
“Більше уступок не буде. З тій повинні числитись наші
вороги і контрагенти. Ми хочемо мирної угоди, але не усту-
пимо ні перед ніякими погрозами насильством”.

А в своїй ноті до правительств антанти з 15. марта Чічерін
писав, що генуїська конференція повинна основно різнити ся
від попередніх європейських конференцій, що на ній не по-
винно бути різнити між побідженими і побідниками, між ве-
ликими і малими державами, між буржуазними і радянськими
правительствами.

В дійсності аліанти, а головно Франція і Бельгія цілий час
старають ся натягнути генуїську конференцію на старе аліант-

ське колито. Мали держави зовсім ігнорувать ся, многих їх
представників не допускаєть ся до роботи в комісіях. Годосу
невтральних держав також ніхто з аліантів не слухає. Се і
привело яке до створення на конференції двох протинних табо-
рів. Се отверто зазначив Лойд Джордж. Він сказав, що не
треба закрявати очей на те, що в Європі створило ся дві вели-
кі протинні групи. На чолі нової протіантської групи стоїть
союз Німеччини з Радянською Федерацією, до якого без
сумніву прилучать ся невраальні держави і всі ті, чий інтерес
ігнорувать ся в Генуї. Розбіте конференції неминучо приведе
до війни між сими групами.

Лойд Джордж стараєть ся всіма силами привести до яко-
гось порозуміння між сими групами, тоді як Пуанкаре, його
підголосок бельгійський премієр Тейніс, а також Норткліфова
преса в Англії, старають ся роздухати новий європейський
пожар.

Чим би не закінчилась генуїська конференція, то Радянсь-
ка Федерація азістави в ній участь, нічого в сім не стратила, а
позитивні результати вже осігнула. Насамперед вона заста-
вила найбільші капіталістичні держави числитись зі своїми
словами; вона заключила на рівних усльвівах політичну і еконо-
мічну угоду з Німеччиною, яка вже переводить ся в жите; во-
на своєю не агресивною політикою в Генуї позискала симпатії
декотрих держав, а навіть ліберальних кругів Англії і Франції.
В разі розбиття конференції се все дасть її ліпшу спромому за-
ключати окремі договори з поодинокими державами.

З сім радянськмі делегати не криють ся. Чічерін заявив
отверто, що если генуїська конференція розбітеть ся, то полі-
тикою Радянської Федерації буде заключуванє окремих дого-
ворів з кождою державою з поодинокю. І дуже можливо, а
головно если Лойд Джордж втримаєть ся при власті, що пер-
шою такою державою буде Англія. Се добре розуміє Пуанка-
ре і тому він мєчєть ся в своїй реакційній квітці як розлючений
звір. Чи власть ся Лойд Джорджовою своєю дипломатичною
падличкою усмирить сего понад міру зарвавшого ся реакційно-
го звірка, покаже будучність. А покищо, генуїська конфе-
ренція вже три тижні вертеть ся доволу мертвої точки.

Волицьє.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

Рипинця з “Українського Голосу” ніяк не витримає, щоби
не викинути якийсь “коліє-
це”. Аж пєчє ті, аж ріже, щоби
когось обездити, щоби на ко-
ноу набрехати. А набрехавши,
— запінить морду, зробить
невинну міну і на других спи-
хає. Сама вона богу душу вин-
на... Про все вона від других
довідуеть ся.

Вона така спокійна, тихень-
ка, сидить собі на Дурфрін
євню в Вінніпегу... її грома-
дянка по торзі їздить.

На сей раз заїхала грома-
дянка аж до Латвії.

Чого?
Бачите, люди добрі, “кілька
тижнів тому виїхало з Канади
около 50 людей, щоби утвори-
ти комуністичну колонію на
радянській Україні. Колоні-
стів відправляли в дорогу з
великою парадною вінніпег-
ськмі комуністи з Робітничого
Дому”. Так оповідає Рипинця
на першій сторінці “Українсь-
кого Голосу”.

Розумієть ся, “комуністи з
Робітничого Дому” відпрова-
дили своїх товаришів, видажа-
ючи на Радянську Україну,
не з парадною (парада —
се привілей петлюрівців), але
гуртом, щиро, по товариські.
Відпровадили на стацію, сти-
нули їм руки, побажали ша-
саливої дороги і вернули домів.

Щож робить Рипинця?
Вона, звичайно, зїстає вір-
ною собі: в сїдуючім числі
“Укр. Голосу” виляла відро
помий на тих “комуністів з
Робітничого Дому”, що лише-
лись в Канаді.

Ніхто тоді на Рипинцю не
звернув уваги, тим більше, що
доміє вітрець заїс назад в пи-
ку самій Рипинці.

Проминув якийсь час, а Ри-
пинця аж пєчє брехнути. І во-
на відумує таку штучку:

“Тепер як довідемо ся (як
же — довідемо ся), приїшли
з Латвії до Вінніпегу листи від
виїхавших, повні нарікань на
те, що російські совітські вла-
сті не хочуть їх упустили до
Росії, а на говорене, що вони
хочуть поїхати на радянську
Україну, відповідають їм: “Ми
не знаємо ніякої Радянської У-
країни!” (“Укр. Голос” з 26.
цвітня).

Хто прислав листи і до кого,
продє — аві слова. Для Ри-
пинці вистарчає сказати —
“довідемо ся”.

А от “комуністи Робітнич-
ого Дому” зовсім не довідують
ся, а просто і виразно мі-
стять в минульшм числі “Укр.
Роб. Вістей” телеграму, що
виїхавші з Вінніпегу на Радянсь-
ку Україну товариші прибу-
ли вже на місце і поселили ся
біляско Одеси.

Справедливість тепер вима-
гає, щоби “Укр. Голос” заявив,
від кого і до кого приїшли з
Латвії до Вінніпегу листи? На-
звав імена людей, або най-
краще помітив в “Укр. Го-

спростувала і тепер симпатич-
но відносить ся до сїї акції.
Лише українська чорна сотня
скавувить.

Зрештою, послонія каже,
що паршивє завсігда смер-
дить.

“Патріоти” з церковниками у-
строили в Вінніпегу демонстра-
цію, щоби “запротестувати”
проти ланована Польщі в Га-
личині. Власне кажучи, устро-
їли демонстрацію церковники,
які мають ше за собою певну
побожну масу, а “патріоти з на-
родного” сїм на тій демон-
страції, так як муха волови на
рогах і кричать: “ми орали”.

Питанє Галичини є дуже бо-
лючє і маса піддаєть ся на-
дочку гарних фраз і підє з до-
брою вірою, не підозріваючи,
як “політиkerи” поза її плечи
роблять своє діло.

Наближають ся провіацій-
нальні вибори. Є нагода за-
демонструвати перед ліберала-
ми чї консерватами або і перед
обом разом свій авторітет та
показати їм, що “ми маємо си-
лу”. Бо пєвнє річ, що і самі
ті “патріотичні” політиkerи не
вірять, що якімись резолюція-
ми до Лойд Джорджа чи до
Генуї можна визволити Східну
Галичину.

А чи мало вже ухвалювано та
послано тих резолюцій до
всіх усюдах. А яка з них ко-
ристь?

Однак з тої демонстрації ко-
мусь буде користь. Ось, на-
примір, бачимо, що на мітін-

МИРОЛЮБСТВО СУСІДІВ.

І Польща, і Румунія не раз
запєвняли нас у своїй миро-
любности. Про се росшарку-
вали ся нотї, про се уперто по-
вторяла преса.

Є багато аналогічного в
політиці обох наших сусідок і
не тільки в зовнішній, але й у
внутрішній політичній ситуа-
ції. Обидві країни роздерзять
ся розбратом претендентів на
владу, в обох країнах кабинетні
кризи загрожують стати
чимсь перманентним.

В Румунії, після загибелі уря-
ду народної партії ген. Аве-
реску і по коротком (протяг-
ом одного лише місяця) го-
сподарованю Таке Йонеску, до
влади прийшли націонал-лібе-
рала, партія великого банків-
ського і промислового капіталу,
партія, яка має в своїх ру-
ках до 70 відсот. румунських
банків і великих промислових
підприємств. Партія націонал-
лібералів є найреакційнішою
партією Румунії.

В Польщі відбуваєть ся остра
боротьба за владу. Попарля-
ментський кабінет проф. Поні-
ковського однаково проти до-
віря всіх політичних партій,
що вступили між собою в ко-
лізію — і людювіч, і ППС.
Партія великої буржуазії, об-
єднане банківського й проми-
слового капіталу — народювіч
(Demokracja Narodowa i Zwią-
zek Ludowo-Narodowy), кори-
стаєть ся кождою помилкою
попартійного уряду, кождо-
ю сутічкою між людювічами й
ППС, щоби змістити свої по-
зиції, щоби далі присутити ся
на шляху захоплення влади. О-
чевидячки, що народювіч де-
мократії власть ся і їхній при-
хід до влади може, потягнути
за собою постановку питання
про дімісію Пилсудського. Пар-
тія народювіч демократії є най-
реакційнішою партією Поль-
щі.

Треба визнати, що в стосун-
ках між Польщею і Радянсь-
кою Федерацією народювіч
демократії, неважаючи на свою
реакційність, виіграла ко-
рисну для нас ролю. Се пєв-
нюєть ся її запеклою бороть-
бою з урядом. Військова клі-
ка є головною опорою Бельєв-
дера, і тому “Махінації ІІ. Відлі-
ду армії” завжди очоє розкри-
вати ся ендевіською пресою.
Зрештою, “Gazeta Poranna”
“Rzecz Pospolita” мали приєм-
ні одержати догану від уря-
ду в формі листа президії ра-
ди міністрів, де висловлюва-
лось обурєня з приводу того,
що статі народювіч преси да-
ють матеріял для нот радянсь-
ких урядів.

В лїтаню про поновленє тор-
говельних зносин зі Сходом
народювіч демократії також за-
няла протилежну урядові пози-
цію. З боку польського уря-
ду помічаєть ся тихий сабо-
таж що до складєня торго-
вельної умови з нами і взагалі
в галузі проваждєня торго-
вельних операцій. Недавно
польський уряд дав свою зго-
ду на закупку нами для голод-
них місцевостей певної кілько-
сти хліба в Польщі, сподіва-
ючись, що урядові торговельні
кола в сій операції не мати-
муть конкуренції; коли-ж тор-
говельне представництво заку-
пуєть сей хліб не в тих колах,
а в кооперативних, що обій-
шло ся нам значно дєшевше, у-
ряд заборонив операцію.

Та контрабанда, що широко
розвинула ся на нашому кор-
доні, звичайно, тільки на руку
урядові, і два місяці тому мі-
ністер внутрішних справ Дов-
нарювіч видав обіжника, який
призначєм певних місць для
ярмарок на кордоні власне у-
законював контрабанду. По-
ставлені урядовою партією по-
ліціанти мають великий прибу-
ток від неї, задоволені й дрібні
крамарі.

Інакше ставить ся до справи
народювіч демократії. Як пар-
тія неурядова, вона не має змо-
ги збогачувати своїх урядю-
віч і тримати взагалі в своїх
руках контрабандні операції.
Як обєднанє більш великого
промислового капіталу, ніж
той, що має змогу наживати
ся на контрабанді, вона прагне
узаконєня самого торгу, про-
важдєня його організованім
шляхом, приємним для вели-
кої фірми. Через те народювіч
демократії весь час бе на
гвалт, вимагаючи від уряду не-
гайного поновленя торговель-
них зносин з Україною й Росі-
єю, показуючи на приклад Чехії
й Австрії і використовуючи
ваганя уряду для своєї по-
літичної боротьби з ним.

Що така “миролюбність”
найреакційнішої партії нашої
західної сусідки має під собою
виключно політичну бороть-
бу з урядювою партією (бо й
вище зазначені “меркантильні”
причини теж виходять з сїєї
боротьби), видно на прикладі
Румунії.

Там так само розвинена кон-
трабанда. Так само вона зна-
ходить ся в руках урядювої пар-
тії. І тому підчас правління Та-
ке Йонеску з опозиційного та-
бору націонал-лібералів пролу-
нали голоси, які закидали уря-
дові його ваганя в справі по-
новленя торговельних зносин з
Радянською Федерацією. Нага-
даю статью банкира Аристїда
Бланка, власника найголовні-
шого банку “Мармарош-

Бланка Ко”, який має за собою
більшість промислових підпри-
ємств.

Але як тільки націонал-лібе-
рала перемогли й прийшли до
влади, сї “миролюбні” голови
припинили ся. Аристїда Бланк
почав кампаніє не продовжу-
ваня. Контрабанда тепер буде
в руках заінтересованих кол, бо в
Румунії, як і в Польщі, кожда
партія, захоплюючи владу, за-
ймає весь урядювий апарат
своїми людями.

Таких саме наслідків треба
чекати й від Польщі, коли
там влада дійсно переїде до
народювіч демократії. Занад-
то поклати ся на миролюб-
ність сусідів нема чого. Де
зовнішні стосунки використо-
вують ся для внутрішньої по-
літичної боротьби, там миро-
любности не може бути.

М. Любченко.

ВІСТІ З БУКОВИНИ.

(З кореспонденції Комуністичної
Партії на Буковині.)

“Солодка Буковина, Веселий
Город”, але соціял-зрадники
робочого людю виконують над
безборонними найбільш звірсь-
кі насильства. Розпикають
багнети до червона і під за-
грозою смерті примушують а-
рештованого тримати той ба-
гнет в руці аж доки не висті-
гне. Опісля відбуваєть ся би-
чованє а відтак пускають їх до
визволення. Котрі не в силі за-
йти домів самі, забирають їх
до шпиталю; але і шпиталі вже
переповнені. Іншим заклада-
ють на шию обруч, чіпляють
кавалок мєса і так шарпанєм
за обруч виправляють пости
аж доки не вдують людину.
Бідні ті горожани, що побива-
ли о панованє Румунії. Тє-
пер стара Румунія відлучаєть
ся їм за те тортурами. Тепер
розставляють їх за те в ка-
сарні під стіну, бють до крові
і викладають їх за темих й ті-
сних тюремних келій мов осе-
длєні, де не має число з них
погибло від голобу. В молдавсь-
ській провінції над Прутот, де
люди переходили ріку до Бєса-
рабії, жовїри ловили їх і став-
ляли головою на одно ліжко-а
ногами на другє і відтак били
їх жилию наповненою дротом.
Добавь навіть по 200 кубок а
відтак карують смертю. В
старій Румунії, в місті Арад,
робітники одної фабрики до-
магали ся від властителей фа-
брики більшої платі, щоби мо-
гли вдержати при житю себе
й свої сімї. Вони зажадали
підвишки з 5 на 8 лєвів і
25 банок, на що властители
не згодились, але почали гро-
зити. Робітники, в числі
850, відповіли їм на ту по-
грозу страйком. Фабриканти
спровадили жандармів, котрі
позганяли напів голих й босих
“ушні, жєнщини і дітїй до ка-
сарні та вневелюський спосіб
знущали ся над жінками і дів-
чатами за те, що їх мужі і
батьки вїпнулились у фабрикан-
та більшого куска хліба для
них. Мужини ще й до того ча-
су тортурують, які повели в
тюрмі божевільють і умира-
ють. Частина з тих обжалю-
ваних робітників в числі 300 о-
сіб сидять в тюрмі в місті Бу-
карешті. Прокуратор краєвої
оборони зажадав на них засу-
ду на кару смерті”.

(Подав посол Соціалістичної Пар-
тії Георгій Танасє, з Яссів, Румунія.)

З Гуцульщини.

Дня 4. марта вертає Петро
Каралаш, господар з Кулаш-
ковець, п. Коломия, з Красно-
го, де купував для себе дрова.
В Ланчині арештував його
жандарми з 899 від замітом
“большевизму”. Арештовано-
го відставлено пішком до Кра-
сноного, де після слідства випу-
щено на волю. При тому жан-
дарм дозволив собі на такий
жарт: положили ся в сєлянсь-
кій хаті спати, а арештова-
ного казав цілу ніч сидити бі-
ля нього на варті і пильнувати,
щоб йому що злого не стало
ся!

ТОВАРИШІ! ПАМ'ЯТАЙТЕ,
ЩО МІСЯЦЬ МАЙ Є ЧЕРВО-
НИМ МІСЯЦЕМ “УКР. РОБІТ-
НИЧИХ ВІСТЕЙ”!
В СІМ МІСЯЦІ ПОПРАЦЮЄ-
ТЬ ЕНЕРГІЧНО ДЛЯ СВОЄЇ
РОБІТНИЧОЇ ГАЗЕТИ!